

Us dono la meua pau

Jesús ressuscitat es fa present als seus i els ofereix la pau, és el seu regal de Pasqua, el fruit de la seva passió i mort a la creu. La pau sigui amb vosaltres, els diu. La pau sóc jo mateix, la meua nova presència entre vosaltres, perquè ja no us deixaré mai més. Tot el que us havia anunciat i promès ara és una realitat. Sou acollits per sempre en l'amor del Pare, un amor que és reconciliació, perdó i comunió en la seva vida.

La pau és l'anhel més profund de la humanitat i de cadascun de nosaltres, perquè amb aquesta paraula expressem tot el que la persona pot desitjar de plenitud, de felicitat, de bondat, de comunió, de benestar. Però, per quins camins la busca? a través de quins mitjans la vol adquirir?

Quan Jesús diu: Us dono la pau que el món no pot donar, ens està ensenyant com és la seva pau i ens està indicant el camí per arribar a posseir-la: no és simplement una superació dels problemes, un equilibri de forces o un benestar material... La pau de Jesús és tota una altra cosa, és el fruit de la seva vida lliurada totalment a Déu i als homes fins a la mort, d'una lluita mantinguda amb fermesa per defensar la veritat, la llibertat, la justícia i el dret dels més febles i més pobres. Una pau guanyada per la força

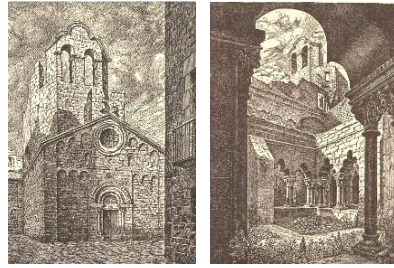
de l'amor, no per la potència de les armes. Aquesta és la pau de Déu que en Jesús davalla al món i vol que s'estengui a tots els pobles i a tots els homes, no únicament a uns quants privilegiats. Per això, quan es fa present als seus després de la resurrecció els mostra els senyals de les ferides encara obertes, com a signe de la seva passió, per fer-los comprendre quin ha estat el preu de la seva pau.

La nostra pau està en relació directa amb la nostra entrega als altres, amb la nostra decisió de viure segons la voluntat del Pare, acceptant amb confiança els nostres límits i assumint amb lucidesa i esperança la realitat del món, amb el desig de seguir el camí de Jesús o, millor, a deixar que Ell el faci amb nosaltres. És aquesta la pau que farà possible anar construint el món nou que desitgem

La pau és un dels valors de la vida al qual no hi podem renunciar. És, com s'ha dit tantes vegades, un do i una tasca. Obrim-nos doncs per rebre-la, fem-la nostra al preu que sigui i demanem al Senyor que ens faci instruments de la seva pau per als nostres als germans i germanes del món.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

DE SANT PERE A SANT PAU

En aquest Any Jubilar de sant Pau, la comunitat fou convidada per la parròquia de Sant Pau del Camp a celebrar el jubileu paulí. Fou el dimecres 15 d'abril, de la setmana de Pasqua. Ens hi aplegàrem moltes monges de les comunitats benedictines femenines catalanes, o sigui, dels monestirs de Sant Benet de Montserrat, Sant Daniel de Girona, Santa Maria de Puiggraciós i Sant Pere de les Puel·les.

A les quatre ens anàrem trobant en un ambient festiu i joiós. El primer acte fou aplegar-nos a la plaça, per admirar la portada de l'església, sempre amb les amatents explicacions del nostre guia, en Jordi-Xavier Romero. Després hi entràrem per celebrar l'acte jubilar. En acabat, férem una visita guiada per l'interior de l'església, la sala capitular i el claustre. Berenàrem. Com a cloenda vam celebrar-hi les vespres. No s'hi havia celebrat cap ofici litúrgic, per part d'una comunitat monàstica benedictina, des de la desamortització del segle XIX, la qual cosa feia l'acte encara més significatiu.

Des d'aquí volem donar gràcies, per l'acollida càlida, al rector, al guia i a tots els qui ho feren possible. No hem anat «de Sant Pere a Sant Pau», des d'orient a occident, com les primeres generacions, sinó baixant des del nord de la ciutat, en un trajecte tres vegades més llarg.

CONXA ADELL

Des de la comunitat

SORTIDA PASQUAL

Visita al monestir de SANT PERE DE CASSERRES

dinar, trobada festiva i eucaristia
al santuari de la MARE DE DÉU DEL FAR
dissabte, 23 de maig

RECÉS DE PENTECOSTA

L'esperit del Ressuscitat amb MARCEL CAPELLADES

dissabte, 30 de maig, de 10 del matí a 5 de la tarda

VETLLA DE PENTECOSTA

dissabte, 30 de maig, a les 9 del vespre

Taller d'evangeli

L'Evangeli és la carta de navegació dels cristians. Ens ofereix l'exemple a seguir des de l'experiència de fe d'aquells que van estar prop de Jesús. Des de les emocions, les sensacions i les vivències prop del Mestre, els evangelistes ens fan partícips de la seva visió personal i intransferible de la seva experiència de vida en comunió amb Crist.

I a nosaltres, què ens diu l'Evangeli?

A partir d'aquesta pregunta, cada primer diumenge de mes, de 17.45 a 19.15, ens reunim al Taller de l'Evangeli, on som convidats a llegir-ne un fragment, no des de l'aspecte intel·lectual, analític o teològic, sinó des de la innocència. Es tracta de llegir-ho com si fos la primera vegada, volent descobrir-hi el missatge personal que ens ofereix. Això ens permet obtenir diversos punts de vista sobre un mateix text que, tot i coincidir en moltes facetes, eixampla la nostra percepció de la vida de Jesús, des de l'experiència de fe de tots aquells que hi participem.

REGINA FERRANDO

MOSSÈN FRANCESC, 90 ANYS!

*Silenciosament, sense que ningú els senti la veu,
la seva crida s'escampa a tota la terra*

Salm 18,4-5a

El testimoniatge pot donar-se sense paraules: és el que fa actualment el nostre estimat mossèn Francesc, que acaba de complir els 90 anys del seu naixement.

La força convocatòria que encara té es va fer palesa el diumenge 8 de març en què, per a commemorar aquesta data, s'aplegaren una colla de germans i d'amics al seu voltant, juntament amb les monges, amb el Crist fet present en l'Eucaristia al centre. Expressament, per no ferir la seva sensibilitat, no es va fer publicitat de l'acte. Els que hi érem, però, vam voler homenatjar, en la persona de mossèn Francesc l'home de fe, el prevere ardent, l'amic, el consiliari. Ho expressàvem així:

¿Com agrair-te, germà estimat,
la teva fidelitat al Crist
am qui et vinculares pel baptisme.
El teu servei en la Paraula i l'Eucaristia,
la teva disponibilitat per escoltar tothom:
matrimonis, laics, religiosos i monges?

El dilluns, dia 9, la data pròpia del seu naixement, tot secundant una iniciativa de la Teresa, fou donat el regal a mossèn Francesc de celebrar l'Eucaristia a Montserrat, acompanyat d'una petita representació de familiars i de membres de la comunitat. El P. Abat i els monjos li van fer una acollida extraordinàriament càlida. A redós de la Mare de Déu, la seva estimada Moreneta, mossèn Francesc estava radiant. Va valdre la pena de donar-li aquest goig; els mateixos presents fruïem de veure'l tan content.

Estimat mossèn, gràcies pel teu testimoniatge callat, però tan eloqüent! És així com ens evangelitzes!

M. LURDES SOLÉ

Des de la Fraternitat

SANTA MARIA DE SOLIUS

El passat 7 i 8 de febrer vàrem tenir la primera trobada de la Fraternitat d'aquest curs al monestir de Santa Maria de Solius, Girona. L'acolliment, però, va ser a la Casa d'Espiritualitat de Santa Elena de la congregació religiosa de Sant Josep de Girona.

En aquesta trobada continuàrem treballant i aprofundint el tema de la humilitat, sobre el capítol de la humilitat de la Regla de sant Benet, amb els textos de les conferències de l'abat Isidoro de Santa María de Huerta.

Prèviament ens havíem formulat aquestes preguntes:

1. Com expresso la meua humilitat interior en la relació amb els altres i el respecte que els devem?

L'humil reconeix als altres, els respecta l'espai, l'opinió i la seva forma de ser.

**2. Visc amb neguit les realitats que no m'agraden?
Sóc capaç de viure-ho en pau?**

El peatge que cal pagar per viure en comunitat és superat amb escreix pel molt que en rebem.

3. Com visc la indignència o com entenc dir «no sóc res»? M'espanta ?

El que reconeix la seva indignència és més procliu a rebre l'amor de Déu i dels homes. Aquesta actitud ens farà lliures i la misericòrdia de Déu i dels germans s'encarregarà de treure d'ella un fruit bonic.

Després de intercanviar les nostres reflexions sobre el tema, un altre moment agradable de la trobada, va ser compartir la pregària amb la comunitat monàstica de Santa Maria de Solius. Tant l'acollida de l'abat com la de la comunitat fou d'autèntic entre germanes, ens van mostrar totes les dependències del monestir amb totes les obres de restauració que hi estan realitzat. També van mostrar interès per la Fraternitat tot demanant-nos les nostres pautes de vida que hem elaborat entre tots. En el camí de tornada tots vàrem intuir que havíem encetat un lligam amb aquesta comunitat.

Vam trobar a faltar la resta de la Fraternitat que, per motius personals, no hi va poder ser, però us vam tenir presents, tant a vosaltres com a tota la comunitat de Sant Pere de les Puel·les.

CARME VILLARROYA

Des de l'ACAT

S'HAN ENDUT EL MEU SENYOR I NO SÉ ON L'HAN POSAT (Jn)

La perplexitat, l'angoixa, la tristesa..., que l'evangeli de Joan ens transmet a través de Maria Magdalena, que troba que s'han endut el seu Senyor, ens pot ajudar a acostar-

nos a les vivències de milers de famílies, per ser exactes 41.257, que, després d'haver experimentat la desaparició forçada d'un familiar, encara no han pogut esbrinar on és ni què li va passar. Maria, tot i que ella sí que ha vist com el mataven, no pot fer el dol si no sap on és el seu cos. I, així, les famílies dels desapareguts que un cos estatal o amb el consentiment estatal se'l va emportar viu a un lloc desconegut. No parlo de les persones desaparegudes durant un combat armat, ni de les desaparegudes en una catàstrofe del tipus que sigui, ni tampoc de les que en la demanda d'investigació, tribunal rere tribunal, sense cap resultat, ja han plegat i no han arribat a formar part d'aquesta estadística de l'ONU. Són de gairebé tots els països. Especialment els darrers anys, ha augmentat el nombre als nostres Estats "democràtics" que diuen que fan la lluita antiterrorista internacional.

Però estem a poques passes d'un canvi substancial. Quan el Conveni per a la Protecció de totes les persones contra les Desaparicions Forçades de l'ONU sigui vigent. Un tractat que obligarà els Estats que en siguin part, a arribar fins a saber la veritat i a compensar les víctimes de la desaparició forçada, incloses les famílies i també els nens desapareguts durant la captivitat de la mare. La petició, redacció i aprovació del Conveni ha estat un llarg camí de 26 anys que han anat empenyent les famílies, associades, i especialment les dones.

Es necessiten vint Estats que el ratifiquin perquè el Conveni comenci a entrar en vigència. Per això, des de la FIACAT, ens hem unit a moltes més associacions de drets humans i de familiars de desapareguts, a fi de pressionar els governs. A la nostra ACAT recollim signatures fins al 30 de maig per demanar la ratificació de l'Estat espanyol, que està en curs, però li cal una empenta de la societat civil perquè els nostres polítics a les Corts l'aprovin com més aviat millor, sense dubtes de cap mena. Molts milers de persones ja han esperat massa temps! Us convidem a signar i a fer córrer la graella de signatures entre els vostres coneguts.

MONTSE FENOSA
vicepresidenta de l'ACAT

Des del testimoniatge

VALORS I CRISI

Ja ha arribat la crisi. Tot i que gairebé tots l'esperàvem, hem reaccionat com si ens hagués arribat sobtadament, per la porta del darrere.

La crisi afecta moltes persones, massa, de manera molt concreta i els està condicionant veritablement la vida. [...]

Les crisi són moments d'inflexió que poden ajudar-nos a construir, un altre cop, sobre la pedra. Davant la impotència, la incertesa, la por, la temptació d'amagar-nos fins que escampi la tempesta o de cercar respostes individuals, crec que caldria plantejar-nos preguntes fonamentals: a què donem valor?, què vivim?, com i amb qui ho volem viure?, quina és la nostra mirada?

Ara, més que mai, crec que cal el **compromís personal i comunitari** que redescobreixi la importància de valors fonamentals que sovint han estat instrumentalitzats o arraconats durant el llarg període de bonança que ens ha precedit. [...]

Cal recordar que tots **tenim valor pel que som**. Aprendre que l'altre té valor per ell mateix, que l'altre ens pot aportar des del ser diferent, és fonamental per construir la dimensió del jo social. [...]

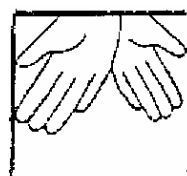
Desdramatitzar les situacions de dificultat. El sentit de d'humor, no prendre's massa seriosament un mateix ni sobredimensionar la gravetat de les situacions viscudes, pot ajudar a posicionar-se més positivament davant la vida en general i davant l'abordatge de les situacions de conflicte en particular.

Assolir, en la mesura del possible, una certa **coherència** entre el que som i creiem, el que diem que som i que creiem, i el que fem.

Tot això només té sentit si es concreta en compromisos que passen per **compartir**, ara més que mai, part del nostre temps i d'allò que tenim.

EDUARD SALA

Director de l'obra Social de Santa Llúcia de Marillac
Extret d'un l'article publicat en la revista de Càritas

Dóna'ns ulls nous

Si hi ha hagut mai un temps per pregar, aquest és ara.

Dóna'ns ulls nous per aprendre a mirar-te,
descobrir-te i trobar-te allí on en aparença,
com en el teu sepulcre,
sols hi ha buidor...

Dóna'ns la mirada nova
que ens ha de permetre de veure allò que l'altre té de bo,
allò que l'altre té d'evangeli...,
allò que l'altre té de resurrecció!

Dóna'ns d'aprendre a mirar el món
com tu, Senyor, el vas mirar
i encara avui el continues esguardant.

Aquella mirada
que, juntament amb la de l'Esperit i del Pare,
continua avui confiant en el gènere humà
i en les seves possibilitats.

L'esguard
que, lluny de donar-nos per inútils,
opta per l'Esperança d'una nova Humanitat en el Crist
que en aquesta Pasqua celebrem VIU i RESSUSCITAT!!!